

POSTANOWIENIE

Dnia 5 marca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Hofmański

na posiedzeniu w trybie art. 535 § k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 5 marca 2013 r.,

sprawy **M. P.**,

oskarżonego z art. 207 § 1 k.k.

z powodu kasacji pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej

od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 25 czerwca 2012 r.,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w W. z dnia 11 października 2011

r.,

postanowił

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. kosztami postępowania kasacyjnego obciążyć oskarżycielkę posiłkową E. G.**

UZASADNIENIE

Kasację pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej należało uznać za bezzasadną w stopniu oczywistym. W kasacji podniesiono dwa zarzuty.

Pierwszy dotyczy naruszenia art. 7 k.p.k. w zw. z art. 433 § 1 k.p.k., przez zaakceptowanie w kontroli instancyjnej zakresu, w jakim uznano za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego M. P., przy jednoczesny przyjęciu wiarygodności innych dowodów, sprzecznych z wyjaśnieniami.

Drugi zarzut dotyczył naruszenia art. 433 § 2 k.p.k., przez zaniechanie odniesienia się do części zarzutów podniesionych w apelacji.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym.

Zacząć trzeba od spostrzeżenia, że pierwszy z zarzutów, dotyczący oceny dowodów, w istocie odnosi się do poczynañ Sądu I instancji, gdyż Sąd odwoławczy własnych ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie nie czynił. Tymczasem przedmiotem zarzutu kasacyjnego może zasadniczo być uchybienie, jakiego dopuścił się sąd odwoławczy. Zarzut ten w istocie zmierza nieudolnie do podważenia ustaleń faktycznych dokonanych w I instancji, a poddanych następnie kontroli odwoławczej. Tego rodzaju zarzut, jako niedopuszczany w kontroli kasacyjnej, nie mógł doprowadzić do uwzględnienia kasacji.

Drugi z zarzutów nie został niestety sprecyzowany w *petitum* kasacji, ale szczegółowe intencje skarżącego w tym zakresie mogą być ustalone na podstawie jej uzasadnienia (pkt III uzasadnienia kasacji). I tak, za nieuzasadnione należy uznać twierdzenie zawarte w pkt III. 1 uzasadnienia kasacji, że sąd odwoławczy ogóle nie odniósł się do zarzutu bezkrytycznej oceny zeznań świadka M .K. Sąd odwoławczy odnosi się do dokonanej w tym zakresie przez Sąd I instancji oceny na s. 7 uzasadnienia wyroku.

Co do twierdzeń zawartych w pkt III.2-III.4 uzasadnienia kasacji, trzeba zauważyć, że podniesione tam kwestie mają charakter okoliczności drugorzędnych w kontekście całokształtu materiału dowodowego ocenianego przez sąd odwoławczy. Zarzuty sformułowane w *petitum* apelacji odnosiły się do całokształtu okoliczności stanowiących podstawę faktyczną rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie i Sąd odwoławczy w zrozumiały sposób skupił się na okolicznościach dla ustaleń faktycznych zasadniczych, tj. wiarygodności wyjaśnień oskarżonego i oskarżycielki posiłkowej oraz jej córki, a ponadto na dopuszczonych opiniach biegłych, częściowo także na zeznaniach innych świadków. Rozważania w tym zakresie nie budzą zastrzeżeń i w ocenie Sądu Najwyższego świadczą o przeprowadzeniu kontroli instancyjnej w sposób należyty, wnikliwy i rzeczowy.

W istocie, sąd odwoławczy nie odniósł się do kwestii oceny zeznań M. Z. i M. Z., a także pominął problem przenoszenia postawy pokrzywdzonej z czasu toczącego się procesu na czas zarzuconego czynu. Choć stanowi to niewątpliwie o niedoskonałości uzasadnienia wyroku, w ocenie Sądu Najwyższego milczenie Sądu odwoławczego co do zaledwie paru twierdzeń zawartych w uzasadnieniu apelacji, które to twierdzenia, po pierwsze, stanowią marginalną część zarzutów i twierdzeń

podniesionych w obszernej i treściwej apelacji, po drugie, mają co najwyżej drugorzędne znaczenie dla dokonania poprawnych ustaleń faktycznych, nie może być traktowane jako rażące uchybienie mające istotny wpływ na rozstrzygnięcie, a tylko takie uchybienia procesowe mogą w świetle art. 523 § 1 k.p.k. prowadzić do uwzględnienia kasacji.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.